

Krausz Simon

A képen Krausz Simon, anyai nagyapám van. Anyai nagyapám 1932-ben halt meg, tehát én nem ismertem, csak hallomásból. Tatai volt, ott voltak a testvérei. Anyukám mindig hatalmas emlékként kezelte Tatát, ahova lejárt, és nagyon szeretett ott lenni. Nagyapám igazi magyar ember volt. A zsidók mindig kötődtek valahova. Általában nem a magyarságukkal tűntek ki. A nagyapám azonban nagyon magyarnak vallotta magát. A nagyapám ennyiből volt nagy magyar. Nem a mai értelemben, mikor magyarkodnak, és nem is a régi értelemben, ő nem volt magyar úr, ő egy egyszerű ember volt, a gyökerei Magyarországhoz kötötték. A nagyapám nem beszélt németül, mint nagymama, bár később valamennyire megtanult, nem beszélt jiddisül sem, viszont Petőfit szavalta. Sőt még a legkisebb lánya, Rózsika, aki Párizsban volt, az is Petőfit szavalta. Nagyapapa nem volt vallásos ember, a gyerekei, ahogy születtek -- más a Bibliába írja be a gyerekei születését

--, neki volt egy Petőfi-könyve (sajnos nincs meg), Petőfi összes költeményei, és annak az elejére írta be mindig a gyerekei születését: Irénkém, Rózsikám és a születési évüket. A nagypapám villamosellenőr volt, amire rettentő büszkék voltak a lányai. Óbudán szolgált mint villamosellenőr. Akkor nem foglalkoztak az egyszerű emberek politikával. Elfogadták az idő szellemét, Ferenc Józsefet és az akkori társadalmat. Őt még nem érintették a zsidótörvények, úgyhogy semmiféle politikai dolog nem volt, nem is lehetett. Őket csak az érintette, hogy akkor volt egy gazdasági fellendülés Magyarországon, a fehérterror bekövetkeztével. Horthynak ezt a javára szokták írni, hogy valamivel könnyebb volt a szegény emberek élete [lásd: bethleni konszolidáció]. Zsidó megkülönböztetés akkor még nem volt [lásd: antiszemita közhangulat az 1920-as évek elején]. Úgyhogy ezek az emberek abszolút nem politizáltak. Én a nagypapámat nem ismertem, úgy tudom, rákban halt meg.